

ควรปฏิบัติตัวอย่างไร เมื่ออยู่ในมหาวิทยาลัย

ธัญญ : พระอาจารย์เล่าว่า

สมัยที่หลวงพ่อกับคุณยาย

ขณะอยู่บนรถเมล์ หลวงพ่อจะทำสมาธิไปด้วย

อยากขอคำแนะนำหลวงพ่อ เนื่องจากชีวิตประจำวัน

ต้องไปเรียนในมหาวิทยาลัย ต้องนั่งรถเมล์ในกรุงเทพฯ

เป็นเวลานาน ๒ - ๓ ชั่วโมงค่ะ

หลวงพ่อก : หลวงพ่อรักธรรมะมาก ในใจหลวงพ่อดอนั้น มีแต่คุณยายกับธรรมะเท่านั้น ไม่มีเรื่องอื่นเลย นั่งรถเมล์จากบางเขนไปวัดปากน้ำต้องนั่งรถถึง ๓ ต่อ บางครั้งไปลงปากคลองตลาดก็ต้องนั่งเรือ แล้วแต่จะไปทางไหน หลวงพ่อกก็ไม่ว่าจะไปคูอะไร สองข้างทางไม่มีอะไรน่าดู มีแต่คนสัตว์สิ่งของ ก็ต้องคิดพระในหัวดีกว่า ก็เลยหลับตาต้องคิดพระไปเรื่อย ๆ มีความรู้สึกแบบเดียวเท่านั้น ลืมตาอีกทีถึงตลาดหมอชิต ลืมตาอีกทีถึงสนามหลวง หลับตาลืมตาอีกทีถึงตลาดพลูแล้ว คือหลับตามององค์พระภายในแล้วมีความสุขสบาย ก็เลยไม่รู้จักไปคูอย่างอื่นทำไม หลวงพ่อกก็ทำอย่างนี้

ธัญญ์ : เนื่องจากทุกวันนี้รถเมล์ขยับซึ่งมาก
กลัวว่าเวลาขึ้นหรือนั่งทำสมาธิแล้ว
เกิดรถเบรกกะทันหันกลัวจะไถลไปข้างหน้าเจ้าคะ

หลวงพ่อบอกว่า รถสมัยนั้นกับสมัยนี้มันก็เหมือน ๆ กันนะ
มีอยู่คราวหนึ่งรถชนกัน หรือเกิดอุบัติเหตุอย่างไรไม่ทราบ รถที่นั่ง
มันเข้าไปในร้านก๋วยเตี๋ยว แก้อ้ำมันพับ ๆ เข้ามา แล้วมาจอดที่ผู้หญิง
ที่นั่งข้าง ๆ เขาก็ไม่เจ็บนะ แต่เขาเป็นลมไปเลย ในรถมีคนไม่เจ็บ
อยู่ ๒ - ๓ คน มีหลวงพ่อบอกและคนที่นั่งข้าง ๆ ส่วนกระเป๋ารถกระเด็น
หลุดไปเลย

หลวงพ่อก็แปลกใจตัวเอง ทำไมตอนนั้นเราเป็นแบบนี้ คือ
ไม่รู้สึกรู้สึกระตุกใจอะไรเลย ใจมันนิ่ง ๆ มีความสุขอยู่ข้างใน แล้วก็ลง
จากรถไปขึ้นรถต่อมาหาคุณยายเลย ตอนนั้นก็ไม่ได้นึกถึงจรรยาณะ
แต่พอมานึกย้อนหลังแล้วแปลก ทำไมเราเป็นอย่างนี้นะ

๑๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑